

Arrest

nr. 81 104 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 december 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn België binnengekomen op 31 maart 2011 met een visum type C (kort verblijf). Op 7 april 2011 deden zij een aankomstverklaring te Antwerpen en werd tevens een aanvraag tot vestiging als ascendent ten laste van een Belg ingediend op grond van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voeren verzoekers aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekers stellen dat uit hun aanvraag duidelijk blijkt dat hun dochter, mevrouw L.X.(...), samenwoont met de heer C.S.(...), van Nederlandse nationaliteit en dat hun dochter en de heer C.S.(...) een dochter hebben C.X.Y.(...). Tevens blijkt ook uit hun aanvraag, aldus verzoekers, dat hun zoon L.X. (...) is, gehuwd met mevrouw J.L.(...). Verzoekers stellen vervolgens dat er door L.X. (...), hun zoon en J.L. (...), hun schoondochter overschrijvingen op hun naam werden uitgevoerd. Zij zijn van oordeel dat de band tussen deze personen en de referentiepersoon aldus vaststaat. Vervolgens gaan verzoekers in op de voorgelegde loonfiches van de heer C.S.(...), van de heer L.X.(...) en van mevrouw J.L.(...). Verzoekers menen dat uit deze loonfiches blijkt dat zowel de referentiepersoon, als de zoon van verzoekers, als de personen waarmee de verwantschapsband vaststaat, over voldoende inkomens beschikken om hen ten laste te nemen. Tevens wijzen verzoekers er op dat de professionele situatie van deze personen ondertussen gewijzigd is. Verzoekers geven aan dat ze op hun bankrekening slechts over 2270 euro beschikken, waarvan een deel de overschrijvingen van hun verwanten uitmaken. Wat betreft het onroerend goed, geven verzoekers aan dat het een grond betreft die aan de gemeenschap toebehoort waarvan 53,8 m² bestemd is om bebouwd te worden. Verzoekers geven aan dat zij slechts kunnen bouwen na een bouwvergunning te hebben aangevraagd. Hoe dan ook vertegenwoordigt dit onroerend goed slechts een zeer beperkte geldwaarde aangezien dit goed hen niet volledig toebehoort. Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij hun dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht en haar beslissingen niet afdoende heeft gemotiveerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en meer bepaald omdat verzoekers niet hebben aangetoond onvermogen te zijn in hun land van herkomst, daar uit de voorgelegde attesten blijkt dat ze over zowel roerende als onroerende goederen beschikken, alsook omdat verzoekers niet hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon daar de twee voorgelegde stortingsbewijzen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en omdat zij niet hebben aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon daar uit de meest recente loonfiche van de referentiepersoon blijkt dat diens inkomen onvoldoende is om verzoekers ten laste te nemen en hen een levensstandaard te garanderen rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers bekritisieren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met motieven van de bestreden beslissingen, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Blijkens de stukken van het administratief dossier gebeurde de aanvraag van een verblijfskaart in functie van hun dochter L.X.(...) en hun schoonzoon C.S.(...). Zo hebben verzoekers bij hun aanvraag om een verblijfskaart als bloedverwant in de opgaande lijn een bewijs neergelegd van de wettelijke samenwoning van hun dochter L.X.(...) met de heer C.S.(...). De verblijfsaanvraag gewaagt niet van hun zoon L.X.(...) en zijn echtgenote J.L.(...). Bijgevolg zijn hun dochter L.X.(...) en haar partner C.S.(...) de referentiepersonen, waarbij het aan verzoekers toebehoort om aan te tonen dat ze van deze laatsten ten laste zijn.

In de bestreden beslissingen wordt onder meer aangegeven dat verzoekers op heden niet hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen. Er wordt verduidelijkt dat er twee loonfiches werden neergelegd van de referentiepersoon. De oudste loonfiche blijkt van een vorige job te zijn en wordt niet in rekening genomen daar de referentiepersoon niet meer over dit inkomen beschikt. De laatste loonfiche blijkt, aldus de verwerende partij, onvoldoende om verzoekers effectief ten laste te nemen en een levensstandaard te garanderen, rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers twee loonbrieven hebben voorgelegd van hun schoonzoon C.S.(...). Eén van de loonbrieven dateert van december 2010 voor een betrekking die de heer C.S.(...) niet meer uitoefent. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze loonbrief niet meer in aanmerking te nemen voor de beoordeling van het ten laste zijn op heden van verzoekers. Wat de tweede loonbrief betreft. De tweede loonbrief dateert van augustus 2011 en geeft aan dat de heer C.S.(...) een nettoloon verdient van 818,79 euro. Andere inkomstbewijzen van de heer C.S.(...) of van mevrouw L.X.(...) werden niet voorgelegd. Aldus lijkt de vaststelling van de verwerende partij, dat dit inkomen onvoldoende is om

verzoekers ten laste te nemen en hen een levensstandaard te garanderen, rekening houdend met Belgisch integratie-inkomen, niet kennelijk onredelijk.

De verwijzing naar de gewijzigde financiële toestand van de referentiepersonen is niet dienstig. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien deze gegevens niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van de beoordeling, kan het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en kan dit argument niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat er op dit punt een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt of dat de verwerende partij het dossier en de aangebrachte stukken niet zorgvuldig zou hebben onderzocht.

Het motief van de verwerende partij dat verzoekers niet hebben aangetoond op heden ten laste te zijn van de aangegeven referentiepersonen volstaat op zich reeds om de bestreden beslissingen te schragen en vormt het determinerend motief van de bestreden beslissingen. De eventuele gegrondheid van de kritiek van verzoekers op de overige overtollige motieven kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekers beloften of toezeggingen betreffende hun aanvraag werd gedaan. Een aanvraag tot gezinshereniging als ascendent ten laste hield in het oude systeem een zekere beoordeling in van de verwerende partij. Het is dus niet zo dat elke aanvraag automatisch positief wordt beantwoord. Met hun betoog tonen verzoekers geen schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zou inhouden van dit beginsel. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk, minstens valt hun grief samen hun kritiek betreffende de motivering van de bestreden beslissingen.

Het enig middel van verzoekers is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

Door een materiële vergissing ter griffie van de Raad in de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 werd 350 euro teveel rolrecht berekend. Het door verzoekers onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekers.

Artikel 3

Het door verzoekers onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU